

Сергій Батурін

Естрадист

Величезний став на веселій неширокій річці, що тече у Копачівці й зветься Раківкою, був у селі, мабуть, завжди. Принаймні, його пам'ятали і діди сьогоднішніх копачівців, і діди їхніх дідів, і на картах австро-угорського Генштабу в середній позаминулого століття він уже був, це чиста правда, а далі у сиву минувшину хто зазирає?

Розкинувся він аж на чотирнадцять гектарів, а на берегах його живуть здебільшого люди поважні: Іван Петрович Коляда, колишній голова колгоспу, голова сільради Василь Микитович Кукібний і колишній бригадир тракторної бригади Семен Полікарпович Забийворота на прізвисько Естрадист. Чому в тракториста таке прозвання? О, це давня історія, що сталася років зо двадцять чи двадцять п'ять тому, коли Семен Полікарпович видавав заміж онуку свою, Любу.

...Опівдня центральною вулицею Копачівки хвацькою ходою прямував хлопець років вісімнадцяти у мод-

© Сергій Батурін, 2016.

ній футболці з англійським написом «БРЮС ЛІ» та варених джинсах. Назустріч йому, здіймаючи хвіст пилу, торохтів старенький велосипед, керований засмаглим білявим юнаком. Мало не наїхавши на зустрічного, велювершник загальмував і гукнув:

— Шерифе, хело!

— Та що тобі, Бобе? — обізвалися модні джинси.

— Підеш на весілля до Америки?

— Авжеж, — ствердно хитнув головою Шериф.

— То зустрінемося, — поставив крапку в розмові білявий Боб і покотив далі.

Насправді чепурний Шериф був Василем, загорілий Боб — Борькою. Америкою ж прозивався серед копачівської молоді Дмитро Чумак — чи не найміцніший та найвродливіший з дорослих парубків, що вже відслужили у війську, а брав він агрономову Орину.

Коли Шериф заявився на Америциному подвір'ї, молодих ще не було (вже кілька років майже ніхто не записувався у сільраді, а їздили обов'язково у районний РАГС), а навколо довжелезних столів енергійно поралися родичі молодого та молодої. Біля паркану кілька хлопців палили та домовлялися, як саме у розпалі весілля вони «викрадуть» Орину, а тоді хай Америка «викупляє» її. Раптом, заскигливши гальмами, перед хатою зупинився жовтий автобус. З дверей випурхнув русявий молодик з акордеоном під пахвою, дуже схожий на актора Філатова, підійшов до людей і приємним голосом сказав:

— Добрий день! Хто тут хазяїн?

Хазяї, звісно, були у райцентрі, тому відповів двоюрідний дід нареченого Павло Олександрович, що начебто залишився за старшого:

— Ну я.

— Родіон Петрович Постюк, розпорядник урочистих подій районного будинку побуту з ансамблем «Свати», — відрекомендувався молодик і елегантно схилив голову. — Приїхали працювати на весіллі, куди виставляти апаратуру?

— Та хоч би й біля хати. А музики добрі? — засумнівався старий.

— Ображаєте, — запевнив Родіон. — Ансамбль першої категорії. Якого біса сидите? — гукнув він вже до «Сватів». — Виносьте апаратуру!

— Хлопці, і ви допоможіть, — звернувся дід до парубків, що курили біля паркану.

Незабаром носили тільки місцеві, а «Свати» керували, вмикали, підстроювали. У середньому «Сватам» було за тридцять, за плечима вони мали сотні весіль і залишки мрій про велику естраду; колись під більш гучною назвою вони навіть записали, начебто дуже непогано, кілька пісень на місцевому ТБ для програми «Молоді голоси», але, як виявилось, перетнули дорогу відомим «Добровольцям», що за пісню про БАМ «Золота тайга» одержали гучну комсомольську премію, а згодом поїхали на Всесвітній фестиваль. Хай там як, а перед майбутніми «Сватами» на студії вибачилися, запис до програми не увійшов, а на ТБ їх більше не запрошували.

Шериф переносив апаратуру в парі з невеликого розуму здорованем Жорою Квадратом. Жора цілком виправдовував своє прізвисько, бо був невисокий та кремезний, він інколи розважав приятелів тим, що в'язав у вузол цвях-сотку або виносив з хати кочергу, яку колись зав'язав його дід, і пропонував всім її розпрямити. Жора тричі бився з Америкою за Орину, але кожного разу перемагав більш стрімкий та гнучкий Аме-

рика. Колись вони дуже дружили, але після тих бійок їхня приязнь поменшала, і все ж Жора був запрошений, отже, попри всі образи, він узяв та й прийшов.

— Ти диви! — зачаровано проспівав Шериф. — Ревербератор! Імпортний!

— Що то за ревербератор? — спитав Квадрат, аби щось спитати.

— Пристрій такий, — не став пояснювати Васько-Шериф.

А варто було б. Бо ревербератор — це музичний прилад, в якому магнітна плівка рухається повз кілька магнітних голівок, одна з яких записує звук, а всі наступні його відтворюють. Таким чином виходить ефект відлуння.

Раптом дід Павло помітив «Сватів», які закінчили свої клопоти, курили осторонь і тихенько про щось перемовлялися. Старий стрімко прокрокував до музик, зупинився й суворо та голосно промовив:

— Хлопці! Ви ж їжте, пийте, але ж — грайте!

Музики здивовано перезирнулися.

— Так, так! — вів своєї дід. — Бо видавав я оце рік тому онуку заміж. Теж були музики такі патлаті... Скільки там вони грали? А от жерли й пили як! А потім позбиралися та й поїхали, а ще й дідом Кочумаєм обізвали.

«Свати» зареготали.

— А ви не смійтеся, — образився Павло. — Тепер селом не можна пройти, навіть діти дражнять. І що воно за Кочумай такий?

Регіт вибухнув знов і досягнув найгучнішого «форте»: «кочумай» на музичному жаргоні означає «облиш» або «припини».